

"মৰমৰ সন্তানসকল – তোমালোক চাহেবজাদেৰ (ঈশ্বৰীয় সন্তানৰ) পৰা স্বাহজাদে (ৰাজকুমাৰ) হ'ব লাগে, সেই কাৰণে স্মৃতিৰ যাত্ৰাৰে নিজৰ বিকৰ্ম ভস্ম কৰা"

প্ৰশ্ন: কোনটো এটা বিধিৰে তোমালোকৰ সকলো দুখ দূৰ হৈ যায়?

উত্তৰ: যেতিয়া তোমালোকে নিজৰ দৃষ্টি পিতাৰ দৃষ্টিৰ সৈতে একাগ্ৰ কৰা তেতিয়া তোমালোকৰ সকলো দুখ দূৰ হৈ যায়, কিয়নো নিজকে আত্মা বুলি বুজি পিতাক স্মৰণ কৰিলে সকলো পাপ খণ্ডন হয়। এয়াই হৈছে তোমালোকৰ স্মৃতিৰ যাত্ৰা। তোমালোকে দেহৰ সকলো ধৰ্ম ত্যাগ কৰি পিতাক স্মৰণ কৰা, যাৰ দ্বাৰা আত্মা সতাপ্ৰধান হৈ যায়, তোমালোক সুখধামৰ মালিক হৈ যোৱা।

ওঁম শান্তি। শিৱ ভগৱানুবাচ (ভগৱানৰ বাণী), নিজকে আত্মা বুলি বুজি বহা। পিতাই আদেশ কৰে শিৱ ভগৱানুবাচ মানেই শিৱবাবাই বুজায় সন্তানসকল, নিজকে আত্মা বুলি বুজি বহা কিয়নো তোমালোক সকলো হৈছা ভাই-ভাই। এজন পিতাৰে সন্তান। এজন পিতাৰ পৰাই উত্তৰাধিকাৰ ল'ব লাগে, হুবহু যেনেকৈ 5 হাজাৰ বছৰৰ আগতে পিতাৰ পৰা উত্তৰাধিকাৰ লৈছিল। আদি সনাতন দেৱী-দেৱতাসকলৰ ৰাজধানীত আছিল। পিতাই বহি বুজায় - তোমালোক সূৰ্যবংশী অৰ্থাৎ বিশ্বৰ মালিক কেনেকৈ হ'ব পাৰা। মোক নিজৰ পিতাক স্মৰণ কৰা। তোমালোক সকলো আত্মা ভাই-ভাই হোৱা। উচ্চতকৈও উচ্চ ভগৱান এজনেই। সেই সঁচা চাহাবৰ সন্তানসকল হৈছে চাহেবজাদে (প্ৰভুৰ সন্তান)। এয়া পিতাই বহি বুজাইছে - তেওঁৰ শ্ৰীমতত বুদ্ধিযোগ লগোৱা যদি তোমালোকৰ সকলো পাপ খণ্ডন হ'ব। সকলো দুখ দূৰ হৈ যাব। পিতাৰ দৃষ্টিৰ সৈতে যেতিয়া আমাৰ দৃষ্টিৰ মিলন হয় তেতিয়া সকলো দুখ দূৰ হৈ যায়। দৃষ্টি মিলোৱাৰো অৰ্থ বুজায়। নিজকে আত্মা বুলি ভাবি পিতাক স্মৰণ কৰা, এয়া হ'ল স্মৃতিৰ যাত্ৰা। ইয়াক যোগ অগ্নি বুলিও কোৱা হয়। এই যোগ অগ্নিৰ দ্বাৰা তোমালোকৰ জন্ম-জন্মান্তৰৰ যি পাপ আছে সেয়া ভস্ম হৈ যাব। এয়া হৈছেই দুখধাম। সকলো নৰকবাসী। তোমালোকে বহুত পাপ কৰিছা, ইয়াক ৰাৱণ ৰাজ্য বুলি কোৱা হয়। সত্যযুগক ৰামৰাজ্য বুলি কোৱা হয়। তোমালোকে এনেকৈ বুজাব পাৰা। যিমনেই ডাঙৰ সভা নহওক কিয় ভাষণ কৰাত আপত্তি নাই। তোমালোকেতো ভগৱানুবাচ বুলি কৈ থাক। শিৱ ভগৱানুবাচ - আমি সকলো আত্মা তেওঁৰ সন্তান হওঁ, ভাই-ভাই হওঁ। বাকী শ্ৰীকৃষ্ণৰ কোনো সন্তান আছিল, এনেকৈ কোৱা নহয়। ইমানবোৰ ৰাণীও নাছিল। কৃষ্ণৰ যেতিয়া সম্বন্ধ হয়, নামেই সলনি হৈ যায়। অৱশ্যে হয়এনেকৈ ক'ব - লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ সন্তান আছিল। ৰাধা-কৃষ্ণই সম্বন্ধৰ পিছত লক্ষ্মী-নাৰায়ণ হয় তেতিয়া এটি সন্তান হয়। তাৰ পিছত তেওঁৰ ৰাজবংশ চলে। তোমালোক সন্তানসকলে এতিয়া মামেকম্ (মনে মনে কেৱল মোক) স্মৰণ কৰিব লাগে। দেহৰ সকলো ধৰ্ম এৰা, পিতাক স্মৰণ কৰা তেতিয়া তোমালোকৰ সকলো পাপ খণ্ডন হ'ব। সতাপ্ৰধান হৈ স্বৰ্গলৈ যাব। স্বৰ্গত কোনো দুখ নহয়। নৰকত বহুত দুখ। সুখৰ নাম চিহ্নই নাই। এনেকৈ যুক্তিৰে শুনাৰ লাগে। শিৱ ভগৱানুবাচ - হে সন্তানসকল, এই সময়ত তোমালোক আত্মাসকল হৈছা পতিত, এতিয়া পাৱন কেনেকৈ হ'বা? মোক আহানেই কৰিছা - হে পতিত-পাৱন আহ। পাৱন থাকেই সত্যযুগত, পতিত থাকে কলিযুগত। কলিযুগৰ পিছত পুনৰ সত্যযুগ নিশ্চয় হ'ব। নতুন সৃষ্টিৰ স্থাপনা, পুৰণি সৃষ্টিৰ বিনাশ হয়। গায়নো আছে ব্ৰহ্মাৰ দ্বাৰা স্থাপনা। আমি ব্ৰহ্মাকুমাৰ-কুমাৰীসকল হৈছো এডাপ্টেট চিলড্ৰেন (তুলি লোৱা সন্তান)। আমি হৈছো আটাইতকৈ উচ্চ ব্ৰাহ্মণ। বিৰাট ৰূপো আছে নহয় জানো। প্ৰথমে ব্ৰাহ্মণ নিশ্চয় হ'ব লাগিব। ব্ৰহ্মাও হৈছে ব্ৰাহ্মণ। দেৱতাসকল থাকে সত্যযুগত। সত্যযুগত সদায় সুখ। দুখৰ নামেই নাই। কলিযুগত অপৰমঅপাৰ দুখ, সকলোৱে দুখী। এনেকুৱা কোনো নাই যাৰ দুখ নাই। এয়া হৈছে ৰাৱণ ৰাজ্য। এই ৰাৱণ ভাৰতৰ এক নম্বৰৰ শত্ৰু। প্ৰত্যেকৰে মাজত 5 বিকাৰ আছে। সত্যযুগত কোনো বিকাৰ নাথাকে। সেয়া হৈছে পবিত্ৰ গৃহস্থ ধৰ্ম। এতিয়াতো দুখৰ পাহাৰ খহি আছে, আৰুহে খহিব। এই ইমান বোমা আদি তৈয়াৰ কৰি আছে, ৰাখি থ'বলৈতো নহয়। বহুত ৰিফাইন (পৰিশোধিত) কৰি আছে পিছত ৰিহৰ্চেল (আখৰা) হ'ব, তাত পাছত ফাইনেল (চুড়ান্ত) হ'ব। এতিয়া অলপ সময় বাকী আছে, ড্ৰামাখনতো নিজৰ সময়ত পুৰা হ'ব নহয় জানো।

প্ৰথমে-প্ৰথমে শিৱ বাবাৰ স্তান থাকিব লাগে। যিকোনো ভাষণ আদি আৰম্ভ কৰাৰ আগতে সদায় প্ৰথমতে ক'ব লাগে যে শিৱায়ো নমঃ..... কিয়নো শিৱবাবাৰ যি মহিমা আছে সেয়া আন কাৰো হ'ব নোৱাৰে। শিৱ জয়ন্তীহে হৈছে হীৰা তুল্য। কৃষ্ণৰ চৰিত্ৰ আদি একো নাই। সত্যযুগততো সৰু সন্তানো সতাপ্ৰধান হয়। সন্তানৰ কোনো চঞ্চলতা আদি নাথাকে। কৃষ্ণৰ কাৰণে দেখুওৱা হয় - মাখন খাইছিল, এইটো কৰিছিল, এয়াতো মহিমাৰ সলনি গ্লানিহে কৰে। কিমান আনন্দৰে আহি কয়

ঈশ্বৰ সৰ্বব্যাপি। তোমাৰ মাজতো আছে, মোৰ মাজতো আছে। এয়া হৈছে অতি গ্লানি কিন্তু তমোপ্ৰধান মনুষ্যই এই কথাবোৰ বুজিব নোৱাৰে। গতিকে প্ৰথমে-প্ৰথমে পিতাৰ পৰিচয় দিয়া উচিত - তেওঁ হৈছে নিৰাকাৰ পিতা, যাৰ নামেই হৈছে কল্যাণকাৰী শিৱ, সকলোৰে সংগতি দাতা। সেই নিৰাকাৰ পিতা হৈছে সুখৰ সাগৰ, শান্তিৰ সাগৰ। এতিয়া ইমান দুখ কিয় হৈছে? কিয়নো এয়া হৈছে ৰাৱণ ৰাজ্য। ৰাৱণ হৈছে সকলোৰে শত্ৰু, তেওঁক মাৰেও, কিন্তু নমৰে। ইয়াত দুখ কোনো এটা নহয়, অপৰমঅপাৰ দুখ। সত্যযুগত হৈছে অপৰমঅপাৰ সুখ। 5 হাজাৰ বছৰ আগতে বেহদৰ পিতাৰ সন্তান হৈছিল। আৰু এই উত্তৰাধিকাৰ পিতাৰ পৰা লৈছিল। শিৱবাবা নিশ্চয় আহে, আহি নিশ্চয় কিবা কৰিব নহয় জানো। একুৰেট (সঠিক ভাৱে) কৰে সেই কাৰণেতো মহিমা গোৱা হয়। শিৱৰাত্ৰি বুলিও কয় তাৰ পিছত কৃষ্ণৰ ৰাত্ৰি। এতিয়া শিৱৰাত্ৰি আৰু কৃষ্ণৰ ৰাত্ৰিকো বুজিব লাগে। শিৱতো আহেই বেহদৰ ৰাতিত। কৃষ্ণৰ জন্ম অমৃতবেলা হয়, ৰাত্ৰি নহয়। শিৱৰ ৰাত্ৰি পালন কৰে কিন্তু তেওঁৰ কোনো তিথি তাৰিখ নাই। কৃষ্ণৰ জন্ম হয় অমৃতবেলা। অমৃতবেলা আতাইতকৈ শুভ মুহূৰ্ত বুলি মান্যতা দিয়া হয়। তেওঁলোকে কৃষ্ণৰ জন্ম 12 বজাত পালন কৰে কিন্তু সেয়া প্ৰভাতৰ সময়তো নহয়। প্ৰভাত 2-3 বজাৰ সময়ক কোৱা হয় যেতিয়া স্মৰণো কৰিব পাৰি। এনেকৈ জানো 12 বজাত বিকাৰৰ পৰা উঠি কোনোবাই ভগৱানৰ নাম ল'ব, একেবাৰে নলয়। অমৃতবেলা 12 বজাক কোৱা নহয়। সেই সময়তো মনুষ্য পতিত লেতেৰা হৈ পৰে। বায়ুমণ্ডলেই বেয়া হৈ যায়। আঢ়ৈ বজাত জানো কোনোবা উঠে। 3-4 বজাৰ সময় হৈছে অমৃতবেলা। সেই সময়ত উঠি মনুষ্যই ভক্তি কৰে, এই সময়তো (12 বজা) মনুষ্যই নিৰ্ধাৰিত কৰিছে, কিন্তু সেয়া কোনো সময় নহয়। গতিকে তোমালোকে কৃষ্ণৰ বেলা (সময়) উলিয়াব পাৰিবা। শিৱৰ বেলা একোৱেই উলিয়াব নোৱাৰা। এওঁতো নিজেই আহি বুজায়। গতিকে প্ৰথমে শিৱবাবাৰ মহিমা শুনাৰ লাগে। গীত শেষত নহয়, আৰম্ভণিতে বজাব লাগে। শিৱবাবা সকলোতকৈ মিঠা বাবা, তেওঁৰ পৰা বেহদৰ উত্তৰাধিকাৰ পোৱা যায়। আজিৰ পৰা 5 হাজাৰ বছৰ আগতে এই শ্ৰীকৃষ্ণ সত্যযুগৰ প্ৰথম ৰাজকুমাৰ আছিল। তাত অপৰমঅপাৰ সুখ আছিল। এতিয়াও স্বৰ্গৰ গায়ন কৰি থাকে। কাৰোবাৰ মৃত্যু হ'লে ক'ব অমুক স্বৰ্গলৈ গ'ল। হেৰ', এতিয়াতো হৈছে নৰক। স্বৰ্গ হ'লেহে স্বৰ্গত পুনৰ্জন্ম ল'ব পাৰিব।

বুজাব লাগে যে আমাৰ ইমান বছৰৰ অনুভৱ আছে, সেয়াতো কেৱল 15 মিনিটত বুজাব নোৱাৰি, ইয়াৰ বাবে সময় লাগে। প্ৰথমে-প্ৰথমেতো এক চেকেণ্ডৰ কথা শুনোৱা হয়, বেহদৰ পিতা যি দুখ-হৰ্তা, সুখ-কৰ্তা হয়, তেওঁৰ পৰিচয় দিয়া হয়। তেওঁ আমাৰ সকলো আত্মাৰে পিতা। আমি বি. কে. সকলোৱে শিৱবাবাৰ শ্ৰীমত অনুসৰি চলো। পিতাই কয় - তোমালোক হৈছা সকলো ভাই-ভাই, মই তোমালোকৰ পিতা হওঁ। মই 5 হাজাৰ বছৰ আগতে আহিছিলো, সেই কাৰণেতো শিৱ জয়ন্তী পালন কৰা। স্বৰ্গত একো পালন কৰা নহয়। শিৱজয়ন্তী হয়, যাক আকৌ ভক্তি মৰ্গত স্মাৰক হিচাপে পালন কৰা হয়। এই গীতা আখ্যান চলি আছে। নতুন সৃষ্টিৰ স্থাপনা ব্ৰহ্মাৰ দ্বাৰা, পুৰণি সৃষ্টিৰ বিনাশ শংকৰৰ দ্বাৰা। এতিয়া এই পুৰণি সৃষ্টিৰ বায়ুমণ্ডলতো তোমালোকে দেখি আছে, এই পতিত সৃষ্টিৰ বিনাশ নিশ্চয় হ'ব সেয়েহে কয় পাৱন সৃষ্টিলৈ লৈ ব'লা। অনেক দুখ আছে - যুদ্ধ, মৃত্যু, বৈধৱ্য অৱস্থা, জীৱঘাট কৰা.....। সত্যযুগততো অপাৰ সুখৰ ৰাজ্য আছিল। এই এইম অৱজেক্টৰ (লক্ষ্য-উদ্দেশ্যৰ) চিত্ৰ তোমালোকে নিশ্চয় লগত লৈ যোৱা উচিত। এই লক্ষ্মী-নাৰায়ণ বিশ্বৰ মালিক আছিল। 5 হাজাৰ বছৰৰ কথা শুনায় - এওঁ (ব্ৰহ্মা বাবা) কেনেকৈ এই জন্ম পালে? কোনটো কৰ্ম কৰাৰ বাবে এনেকুৱা হ'ল? কৰ্ম-অকৰ্ম-বিকৰ্মৰ গতি পিতাইহে বুজায়। সত্যযুগত কৰ্ম, অকৰ্ম হৈ যায়। ইয়াত ৰাৱণ ৰাজ্য হোৱাৰ কাৰণে কৰ্ম, বিকৰ্ম হৈ যায় সেয়েহে ইয়াক পাপ আত্মাৰ জগত বুলি কোৱা হয়। লেন-দেনো পাপ আত্মাৰ লগতে হয়। পেটত সন্তান থাকিলে বিয়া পাতি দিয়ে। কিমান যে ক্ৰিমিনেল (আসুৰী) দৃষ্টি। ইয়াত হৈছেই ক্ৰিমিনেল আইজড্ (আসুৰী দৃষ্টি)। সত্যযুগক চিভিলাইজড্ (সুসভ্য) বুলি কোৱা হয়। ইয়াত দৃষ্টিয়ে বহুত পাপ কৰে। তাত কোনো পাপ নকৰে। সত্যযুগৰ পৰা কলিযুগৰ অন্তলৈকে বুৰঞ্জী-ভূগোল পুনৰাবৃত্তি হয়। এয়াতো জনা উচিত নহয় জানো। দুখধাম, সুখধাম বুলি কিয় কোৱা হয়? সকলো নিৰ্ভৰ কৰে পতিত আৰু পাৱন হোৱাৰ ওপৰত সেয়েহে পিতাই কয় - কাম হৈছে মহাশত্ৰু, ইয়াক জয় কৰিলে তোমালোক জগতজিৎ হ'বগৈ। আধাকল্প পবিত্ৰ সৃষ্টি আছিল, য'ত শ্ৰেষ্ঠ দেৱতা আছিল। এতিয়াতো ভ্ৰষ্টচাৰী। এফালে কয়ো যে এয়া ভ্ৰষ্টচাৰী সৃষ্টি আনফালে আকৌ সকলোকে শ্ৰী শ্ৰী বুলি কৈ থাকে, যি আহে তাকেই কৈ দিয়ে। এই সকলো বুজিব লাগে। এতিয়া মৃত্যু সমাগত। পিতাই কয় - মামেকম্ (কেৱল মোক) স্মৰণ কৰা তেতিয়া পাপ খণ্ডন হ'ব। তোমালোক সত্যপ্ৰধান হৈ যাবা। সুখধামৰ মালিক হ'বগৈ। এতিয়াতো কেৱল দুখ। তেওঁলোকে যিমানেই কনফাৰেন্স (আলোচনা সভা) নকৰক, সংগঠন নকৰক কিয় তথাপি ইয়াৰ পৰা একো নহ'ব। চিড়ি তললৈয়ে নামি গৈ থাকে। পিতাই নিজৰ কাৰ্য নিজৰ সন্তানসকলৰ দ্বাৰা কৰি আছে। তোমালোকে আহ্বান কৰিছিলো - পতিত-পাৱন আহা, গতিকে মই নিজৰ সময়ত আহিছো। যদা যদা হি ধৰ্মস্ব..... ইয়াৰ অৰ্থও নাজানে। আহ্বান কৰে তেন্তে নিজে নিশ্চয় পতিত হয়। পিতাই কয় ৰাৱণে তোমালোকক পতিত কৰিলে, এতিয়া মই তোমালোকক পাৱন কৰি তুলিবলৈ আহিছো। সেয়া পাৱন সৃষ্টি আছিল। এতিয়া হৈছে পতিত সৃষ্টি। 5 বিকাৰ সকলোৰে আছে, অপৰমঅপাৰ দুখ আছে। সকলো ফালে অশান্তিয়েই অশান্তি।

যেতিয়া তোমালোক একেবাৰে তমোপ্ৰধান, পাপ আত্মা হৈ যোৱা তেতিয়া মই আহোঁ। যিয়ে মোক সৰ্বব্যাপি বুলি কৈ মোৰ অপকাৰ কৰে, সেইসকলৰো মই উপকাৰ কৰিবলৈ আহোঁ। মোক তোমালোকে নিমন্ত্ৰণ দিয়া যে এই পতিত ৰাৱণৰ সৃষ্টিলৈ আহক। পতিত শৰীৰত আহক। মোকো ৰথতো লাগে নহয় জানো। পাৱন ৰথতো নালাগে। ৰাৱণ ৰাজ্যত হৈছেই পতিত। পাৱন কোনো নাই। সকলো বিকাৰৰ পৰাই জন্ম হয়। এয়া বিকাৰী বিশ্ব, সেয়া হৈছে নিৰ্বিকাৰী বিশ্ব। এতিয়া তোমালোক তমোপ্ৰধানৰ পৰা সতোপ্ৰধান কেনেকৈ হ'বা? পতিত-পাৱনতো ময়েই হওঁ। মোৰ লগত যোগ লগোৱা, এয়া হৈছে ভাৰতৰ প্ৰাচীন ৰাজযোগ। আহিবও নিশ্চয় গৃহস্থ মাৰ্গত। কেনেকুৱা আশ্চৰ্যকৰ ৰীতিৰে আহে, এওঁ পিতাও হয় তেন্তে মাও হয় কিয়নো গোমুখ লাগে, য'ৰ পৰা অমৃত নিগৰিব। গতিকে এওঁ হৈছে মাতা-পিতা, আকৌ মাতাসকলক চম্ভালিব কাৰণে সৰস্বতীক মুখ্য হিচাপে ৰাখিছে, তেওঁক জগত অম্বা বুলি কোৱা হয়। কালী মাতা বুলিও কয়। এনেকুৱা ক'লা কোনো শৰীৰ থাকে জানো! কৃষ্ণক ক'লা কৰি দিলে কিয়নো কাম চিতাত বহি ক'লা হৈ পৰিল। কৃষ্ণই ক'লা পিছত বগা হয়। এই সকলোবোৰ কথা বুজিবৰ কাৰণেও সময় লাগে। কোটিৰ মাজত কেইজনমান, কেইজনমানৰ মাজতো কাৰোবাৰ বুদ্ধিত ধাৰণ হয় কিয়নো সকলোৰে মাজত 5 বিকাৰ প্ৰৱেশ কৰি আছে। তোমালোকে এই কথাবোৰ সভাতো বুজাব পাৰা কিয়নো সকলোৰে কোৱাৰ অধিকাৰ আছে, এনেকুৱা সুযোগ ল'ব লাগে। অফিচীয়েল সভাত কোনেও মাজতে প্ৰশ্ন আদি নকৰে। শুনিবলৈ নিবিচৰা যদি শান্তিৰে শুছি যোৱা, শব্দ নকৰিবা। এনেকৈ-এনেকৈ বহি বুজোৱা। এতিয়াতো অপাৰ দুখ। দুখৰ পাহাৰ খহিব। আমি পিতাক, ৰচনাক জানো। তোমালোকেতো কাৰো অকুপেশ্বন (পেশাক, কৰ্তব্যক) নাজানা, পিতাই ভাৰতক পেৰেডাইজ (স্বৰ্গ) কেতিয়া আৰু কেনেকৈ কৰিছিল - এয়া তোমালোকে নাজানা, আহিলে বুজাই দিম। 84 জন্ম কেনেকৈ লয়? 7 দিনৰ ক'চ লোৱা তেতিয়া 21 জন্মৰ কাৰণে পাপ আত্মাৰ পৰা পুণ্য আত্মা হৈ যাবা। ভাল বাৰু!

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত।
আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-*

(1) কৰ্ম-অকৰ্ম-বিকৰ্মৰ গুট (গহন) গতি যাৰ বিষয়ে পিতাই বুজাইছে, সেয়া বুদ্ধিত ৰাখি পাপ আত্মাসকলৰ সৈতে এতিয়া লেনদেন কৰিব নালাগে।

(2) শ্ৰীমত অনুসৰি নিজৰ বুদ্ধিযোগ এজন পিতাৰ সৈতে যুক্ত কৰিব লাগে। সতোপ্ৰধান হ'বৰ বাবে পুৰুষাৰ্থ কৰিব লাগে। দুখধামক সুখধাম কৰি তুলিবলৈ পতিতৰ পৰা পাৱন হোৱাৰ পুৰুষাৰ্থ কৰিব লাগে। ক্ৰিমিনেল (বিকাৰী) দৃষ্টি পৰিৱৰ্তন কৰিব লাগে।

বৰদান: সৰ্ব খাজানাৰে সম্পন্ন হৈ নিৰন্তৰ সেৱা কৰোঁতা অখুট (অবিনাশী), অখণ্ড মহাদানী হোৱা বাপদাদাই সংগম যুগত সকলো সন্তানক "অটল-অখণ্ড" হোৱাৰ বৰদান দিছে। যিয়ে এই বৰদানক জীৱনত ধাৰণ কৰি অখণ্ড মহাদানী অৰ্থাৎ নিৰন্তৰ সহজ সেৱাধাৰী হয় তেওঁ নম্বৰৱান (প্ৰথম নম্বৰ) হৈ যায়। দ্বাপৰৰ পৰা ভক্ত আত্মাসকলেও দানী হয় কিন্তু অখুট (অবিনাশী) খাজানাৰ দানী হ'ব নোৱাৰে। বিনাশী খাজানা বা বস্তুৰ দানী হয় কিন্তু তোমালোক দাতাৰ সন্তান যি সৰ্ব খাজানাৰে সম্পন্ন হোৱা তেওঁলোকে এক চেকেণ্ডো দান নিদিয়াকৈ থাকিব নোৱাৰা।

স্লোগান: ভিতৰৰ (অন্তৰৰ) সত্যতা, স্বচ্ছতা তেতিয়া প্ৰত্যক্ষ হয় যেতিয়া স্বভাৱত সৰলতা থাকে।

!! ওম্ শান্তি !!

ওম্ শান্তি!!